

РЕШЕНИЕ

№ 37427

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6712** по описа за **2025** година докладвано от съдия Биляна Икономова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН във връзка с чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на М. П. Я. срещу Решение № 1486/17.04.2025 г. по АНД № 16851/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав.

Касаторът оспорва решението и моли за отмяната му. Прави възражение за компетентността на актосъставителя. Счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като не се установявали мястото на извършване на нарушението и начинът на извършването му. Допуснати били съществени процесуални нарушения от страна на съда, който не бил анализирал и обсъдил всички представени доказателства и твърдения на страните. Мотивира твърдение за необоснованост на съдебното решение. Моли за отмяна на НП. Претендира разноски.

Касаторът М. П. Я., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа изложеното в жалбата и моли за отмяна на решението на СРС. Претендира разноски по списък.

Ответникът Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, I касационен с-в, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който го засяга негативно и подлежи на оспорване, поради което същата е допустима. Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 26.07.2024 г., около 09:56 часа, в [населено място] на кръстовището на [улица] и [улица], М. П. Я. е управлявал лек автомобил „БМВ“ модел „330 Д“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. П. Я. с ЕГН [ЕГН], като по време на движение водачът е използвал мобилен телефон без устройство за свободни ръце и жестикулирайки оживено. Служителите на 06 РУ СДВР С. В. Г. и Г. М. Г. изпълнявали служебните си задължения, като се предвиждали със служебен автомобил. След като забелязали, че водачът на МПС използва телефон, докато шофира, го спрели за проверка. Същият продължил да говори по телефона и заявил „След малко ще Ви обърна внимание“. За нарушение на чл. 104а от ЗДвП на 26.07.2024 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № 1271909 от С. В. Г. - полицаи при СДВР, в присъствието на свидетел очевидец Г. М. Г.. В АУАН е отразено, че след съставянето му препис от същия е бил връчен на М. Я. и са вписани възражения, като такива са постъпили пред наказващия орган на 01.08.2024 г., чрез адв. И. Г.. Въз основа на съставения АУАН е издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, НП № 24-4332-019260/20.08.2024 г., с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП на М. П. Я. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 104а ЗДвП. Тази фактическа обстановка е установена от СРС въз основа на събрания и кредитиран доказателствен материал. СРС е потвърдил НП, като е допуснал неточност по отношение на издателя му, вписвайки Началничка на III група „Пътен контрол – тежки пътно-транспортни произшествия“ в I сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ на СДВР вместо Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, но доколкото в диспозитива на оспореното решение са посочени всички останали елементи за индивидуализацията на НП – номер и дата на издаване, наказано лице, вид и размер на наложеното административно наказание, приложимите разпоредби, и по делото се установи, че всъщност издателят на НП Д. Д. Д. е била преназначена от длъжност Началник на III група „Пътен контрол – тежки пътно-транспортни произшествия“ в I сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ на СДВР на длъжност Началник на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР преди издаване на НП, то допуснатата от СРС неточност не рефлектира върху законосъобразността на постановеното от него решение.

Настоящата съдебна инстанция приема, че липсват основания за отмяна на оспореното съдебно решение и потвърденото с него НП.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН „решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, и по реда на глава дванадесета от АПК“. Разпоредбата на чл. 63в ЗАНН препраща към чл. 348, ал. 1 НПК, в който са посочени следните касационни основания - нарушение на закона; допуснато съществено нарушение на процесуални правила; явна несправедливост на наложеното наказание. Приложимият ред е разписаният в Глава дванадесета от АПК „Касационно производство“, в която се съдържат разпоредбите на чл. 209 и чл. 218 АПК. Съгласно чл. 209 АПК касационната жалба се подава, когато решението е: нищожно; недопустимо; неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила или

необоснованост. Съгласно чл. 218 АПК касационната инстанция обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. От тълкуването на цитираните разпоредби се формира извод, че посоченото в жалбата касационно основание „необоснованост“ не попада в кръга на касационните основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Съдът констатира, че АУАН е съставен, а НП - издадено от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП /Заповед № 513з-8822/13.09.2023 г. на директора на СДВР, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи/. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

В хода на административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. АУАН и НП съдържат задължителните съгласно чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН реквизити. Противно на изложеното в касационната жалба, в АУАН и НП е посочено кога, къде и при какви условия е извършено нарушението, както и в какво се изразява то – на 26.07.2024 г. в 09:56 ч. на кръстовището на [улица]и [улица]водачът е спрял за проверка за това, че при движение е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете. От свидетелските показания на актосъставителя се установяват мястото на извършване на нарушението и разположението на автомобила, в който са били контролните органи и са констатирани извършването на нарушението и механизма му. Същото е потвърдено в изготвената по случая докладна записка. В АУАН и НП е посочена разпоредбата, която е била нарушена виновно – чл. 104а от ЗДвП. С цитираната норма на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Посочената като нарушена норма съответства на обстоятелствата, констатирани от органите на МВР. Следователно, действително осъществилата се фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събрания по делото доказателствен материал, като същата е подведена под релевантните по време, място и лица разпоредби.

Съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН „актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си“. В случая актът е съставен от полицай С. Г. и е подписан от свидетел очевидец Г. Г., което се установява и при изслушването на свидетелските им показания в открито съдебно заседание. Препис от акта е получен от М. П. Я. на 26.07.2024 г. Лицето, сочено за нарушител, е упражнило правото си да възрази писмено срещу акта в съответствие с разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 8 и чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Формира се извод, че правото на защита на Я. във воденото срещу него административнонаказателно производство не е ограничено, същият е реализирал предоставените му от закона възможности да възрази, гарантирани с предявяването на акта от контролните органи, вкл. и чрез последващите действия, представляващи изразено по депозираното възражение писмено становище, съобразено при налагането на административно наказание.

С НП законосъобразно и явно справедливо на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП административнонаказващият орган е наложил на водача на превозното средство в предвидения от законодателя абсолютен размер административно наказание „глоба“ за деяние,

което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила /чл. 221, ал. 2 АПК/.

Въпреки изхода от спора разноси в полза на ответника не се дължат, тъй като такива не са поискани.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I касационен с-в

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1486/17.04.2025 г. по АНД № 16851/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: